

עלון

תבלין לשלושן שבת

פְּרַשְׁתַּת בֵּא

עלון מספר: 237

בס"ד.
נא לא לקרוא
בשעת התפילה
וקריאת התורה.
העלון טעון גניזה.
הלימוד בשבת פי אלף מיום חול.

כניסת השבת:
4:33
יציאת השבת:
5:43
רבנו תם:
6:07
הוספים לפי אופק חיפה

העלון לעלוי נשמת: אברהם זושא בן ר' יהושע, לאה בת ר' יום טוב ליפמאן, מיכאל בן שרה, אלכסנדר בן מרי, לודמילה בת לייב, משה בן זוהרה, יהודה בן שרה, יוסף בן חנה, מנחם שלום בן שמחה, חיים בן אסתר, תמרה בת יעקב - תנצב"ה. ולהבדיל בין החיים למתים, העלון לרפואת: יהודה בת עישה, נפתלי בן דבורה, ר' יאשיהו יוסף בן זוהרי, בשת שבע בת ליאורה, נפתלי בן דבורה, שלום בן מסעודה, סביטלנה צביה בת ברכה, מרי בת חנה, בכור חי בן בטי, נתן בן נעמה, משה צבי בן ברכה - בתוך שאר חולי עמו ישראל

נקודה מהפְּרַשְׁתַּת

לנצל את השבת הגדולה

"ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש"
(לה, ב) בני ישראל נצטוו לקחת געשור לחדש שה לבית אבות, "משכו ידיכם מעבודה זרה וקחו לכם צאן של מצוה". עשור לחדש חל אז בשבת - ומני אז מציינים אנו את ה"שבת הגדולה". וכבר שאלו רבותינו הראשונים, שהיה ראוי שנגזין את התאריך, עשור לחדש, ומדוע שמים אנו את הדגש על היום בשבוע, שהיה "במקרה" בשבת?

רבנו ה"דרישה" זצ"ל תרץ תרוץ שצפון בו לקח רב: לקיחת הצאן במסירות נפש, לנגד עיני המצרים שראו את אלהיהם נלקחים לשחיטה, היתה תחלתו של המהפך, "משכו ידיכם מעבודה זרה". תחלת מסע ההתעלות שהגיע לשיאו במתן תורה. והמועד הפקשר למהפך רוחני, להתעלות רוחנית - הוא יום השבת, שבו יש לכל יהודי נשמה יתרה ורוחניות גדושה המסייעתו לקדשה.

ומכאן נלמד, שעלינו לנצל את יום השבת למועד תורה ולתוספת רוחניות. וכבר כתב רבנו ה"בן איש חי" זצ"ל ב"שם גדולי חכמת הקבלה", ששעת למועד בשבת משפיעה ברוחניות קאלף שעות למועד ביום חל, ושקרה גם הוא פי אָלָף!

ואם כן, כל דקה של למועד בשבת, שקרה כשמונה עשרה שעות למועד ביום רגיל!!! יש לנצל אפוא כל דקה ביום נעלה זה של מנוחה וקדשה!

מיקל הוא איש עסקים יהודי מניו יורק. ביום נשני אחד סיים פגישת עסקים חשובה ועמד לטוס בהזרה אל ביתו בטיסה שאמורה לקחת קשעה בלבד, כך שהיה אמור להספיק להגיע לשבת בשלחה ונחת.

כל הנוסעים עלו למטוס, אך משום מה, הטיס לא המריא כִּכָּר יומר משעה. הנוסעים אָדוּ את סבלנותם, ובמיוחד מיקל, שחשש להגיע לידי חלול שבת, חלילה.
לפתע נשמע קולו של הקברניט במערכת הקריזה: "גְּבִירוֹתֵי רַבּוֹתַי, נוסעים נכבדים! מדבר הקברניט של המטוס. בשמי ובשם כל צות המטוס אנו מתנצלים על האחור בהמראה. הדבר אינו בשליטתנו, כי על פי הוראות הבטחון עד שמטוס הנשיאותי של כבוד נשיא ארצות הברית לא ינחת והנשיא לא יעזב את מתחם שדה התעופה, אין רשות לשום מטוס להמריא או לנחת. עמכם הסליחה".

מיקל חכה בקצור רוח עוד קשעה, אך דָּכַר לא התקדם. הוא חשב שאם ישאר במטוס הוא עלול לחלל שבת, לכן פנה לאחד הדילים ובקש מפנו לרדת מהמטוס. אך הדיל סרב בתקף, כי לאיש אין רשות לצאת מהמטוס לאחר שִׁכְבְּשׁ המטוס נסגר והפדרגות נלקחו.

מיקל התפלל לקדוש ברוך הוא שיעזר לו להחליץ מהמטוס כדי לא להגיע לידי חלול שבת, ואז נפל בראשו רעיון. הדיל אמר שאין רשות לאף אחד לעזב, אך מה יהיה אם אדם נתקף בהתקף לב פתאומי? הרי לכל כלל יש יוצא מן הכלל...

מיקל התחיל לפרפר במקומו כאשר הדיל עבר לידו. "אָדוֹנֵי, אָדוֹנֵי, מה קורה? אתה בסדר...?". שאל הדיל בבהלה.

"יש לי לחץ גדול בחזה, אני לא מרגיש טוב בכלל", נאנח מיקל מ"קאבים".

מיד נשמעה הודעה בהולה ברמקול, "אם יש רופא במטוס הוא מתבקש להגיע לאגף מחלקת העסקים בדחיפות!!!"
תוך כמה שניות הגיעה נוסעת שהודתה כרופאה במקצועה. היא הוציאה סטטוסקופ מהתיק שלה והאזינה לרחשי לבו של מיקל. "יש לו התקף לב!"

הוא חייב להגיע לבית חולים בדחיפות!! דיל!! תודיע לטיס
שלא ימריא בשום פנים ואופן!!!
תוף קשלוש זקות מיקל כבר הובל לטרמינל יחד עם הרופאה,
שהתעקשה במסירות ספלאה ללוות את החולה לאמבולנס
שחכה להובילו אל בית החולים. קשהגיעו לטרמינל, פנה
לרופאה והודה לה: "תודה רבה לך, אך אני כבר מרגיש מצין!"
ויעלם.
מיקל תפס מונית ונסע לבית חברו, שקבלו בזרועות פתוחות.
השבת עברה על מיקל בשמחה והודה לה: 'תברך על שזכה
לשמר את השבת כהלכתה.
ביום ראשון, קשפיקל הגיע לביתו, הוא ספר לרבו את כל אשר
ארע. לאחר מספר חזשים קרא לו הרב וספר לו שבאחת

מההרצאות שלו באה אליו אשה אחת וספרה:
"...הייתי היסטורית, ידעתי שלא אספיק להגיע הביתה לפני
כניסת השבת.
פתאום שמעתי שמחפשים רופאה ברמקול. השבתי לעצמי
שנקלעתי למסוס הזה כדי להציל חיים, אך כאשר בדקתי את
החולה הבנתי שאין לו כלום, והבנתי שהוא מעמיד פנים, כי
ראיתי שהוא אדם חרדי שחובש מגבעת לראשו ורצונו לא לחלל
שבת, לכן מיד הצהרתי שהוא סובל מהתקף לב והוריתי לטיס
שלא להמריא אלא להובילו בדחיפות לבית החולים הקרוב.
כך גם אני יצאתי יחד אתו מהמסוס. קשהגענו לטרמינל הוא
הודה לי וברח. רציתי גם אני להודות לו, אך כבר היה מאחר. מאז
לקחתי על עצמי שלא לטוס יותר ביום ששי ויהי מה..." (מציג השבוע)

ספור לשבת

כוחו של עלבון

מגיד המישרים, הרב יעקב חנון הי"ו, מספר את סיפורו הנפלא
לר' דוד.
לרוב, כאשר אני פותח את פי לדרוש ברבים, אני מתחיל
בסיפור. מעשה שהיה כך היה. אף הפעם מעשה שהיה יש לי
לספר לכם, וכך הוא היה.
בראש חודש אדר א' תשע"ט הוזמנתי לשאת דברים בסעודת
ראש חודש בפני חבורת אברכים. הסעודה התחילה עוד לפני
שהגעתי, וכאשר הופעתי לפני הציבור הלא גדול, כבר היו שם
כמה בקבוקים ריקים.
התחלתי ואמרתי: "מעשה שהיה כך היה", ומיד פתח אחד
מהמסובים, זה אשר כמה דקות לפני בואי בירך על בקבוק שלם
של יין משובח, והתחיל לדבר גם כן. הוא השתיק אותי וטען
שרשות הדיבור מגיעה לו.
בשלב הזה זה עוד היה מצחיק. הנה שיכור אמיתי לפנינו.
הוא נרגע, ואני התחלתי בפעם השנייה: "מעשה שהיה כך
היה", ומיד התחיל שיכור שני להפריע, הוא והקודם לו חברים
לוודקה, והפעם תורו לדבר. הוא דיבר מה שדיבר בעיניים זולקות
והשתתק.
התחלתי בשלישית: "מעשה שהיה כך היה", והשיכור הראשון
פתח שוב. הוא לא רוצה דיבורים עכשיו, הוא רוצה שירים.
עכשיו שרים שירי פורים! הוא מתחיל 'ליהודים', וכולם
מצטרפים. העסק נרגע ואני שוב מתחיל. שבע פעמים שבע
הקפות. מעשה שהיה כך היה.

התוכנית היתה שאדבר רק חצי שעה, והנה כבר עברו פעמיים
חצי שעה ולכלל דיבור לא הגעתי. אמרתי לציבור: "מורי ורבותי,
זמני יקר, ועלי להשתתף היום בחגיגת בר מצווה.
תנו לי בבקשה את רשות הדיבור, ואחר כך תמשיכו בשירה
ובריקודים עד אור הבוקר..."
משמעו שני השיכורים את דברי, אחרי ששנו ארבע כוסות
נוספות, הם פצחו את פיהם בלעג ובבוז: "מי שמך לדרשן? מי
ביקש ממך להפריע לנו את סעודת ראש חודש אדר? תן לנו
לרקוד כאוות נפשנו, ואתה לך לך לבר מצווה ולכל הרוחות ואל
תאיים עלינו."
כדי שלא אחשוב שמדובר רק בבדיחה, קיימו השניים מצוות
לוויה בגופם וטלטלו אותי החוצה, אל הרחוב האפל, בתוספת
צעקות לך מפה ואל תחזור לכאן.
לילה ירושלמי קר וחשוך, אפילו הלבנה חלושה וקטנטנה
בליל ראש חודש. ואני כאוב, מבוזה ומושפל עד עפר. החוויה
הקשה עוברת לי בראש שוב ושוב, כשאני שומע את עצמי
כתקליט שבור: "מעשה שהיה כך היה"... מילא השיכורים, דנתי
אותם לכף זכות. היה ברור שהאלכוהול דיבר מגרונם. אבל איפה
כל האברכים האחרים שישבו שם? ומה עם בעל הבית שהזמין
אותי לדרוש? למה הם לא ניסו לעשות משהו? למה איש לא יצא
לפייס אותי? להתנצל? להגיד כמה מילים? ככה זרקו אותי ככלי
אין חפץ בו, בה בשעה שקראו לי במיוחד לדרוש ולהנעים את
הסעודה?! איך כתוב בסיפור של בר קמצא -
"מדשתקו רבנן, שמע מינה שנוח להם בזאת" (גיטין נו).
עם המחשבות האלו הלכתי הביתה. הלכתי הביתה, והדבר
היחיד שרציתי היה לישון. כמו יהודי התחלתי לומר "ריבוננו של

המשכתי באמירת קריאת שמע והלכתי לישון כשדמעות בעיני. לשכוח. מחר יתחיל יום חדש.

אבל בהשגחה פרטית לא הצלחתי לישון. זיכו אותי מן השמים לא להירדם, כי ה'הריני מוחל' לא הושלם היום. אי אפשר ללכת לישון כך.

'יעקב ניסן', אמרתי לעצמי, 'ודאי זוכר אתה את המעשה שדרשת לפני זמן מה ביום רביעי בבית הכנסת 'שושנים לדוד', אחרי שהציבור אמר 'נשמת' ברוב עם. סיפרת אז על הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זי"ע, שבאו אליו לבקש שיתפלל על ילד ירושלמי במצב קשה מאוד. הרבי רבי שלמה הלך למקווה, וכאשר חזר לא היתה בפיו בשורה טובה. כולם ידעו שאם כך הדבר, מי יודע אם לא נגזרה כבר הגזירה. אך הרבי לא אמר נואש. יש עוד סיכוי אחד בלבד. הוא יצא לרחוב לחפש בזיונות, אולי ואולי יש תקווה. בסיעתא דשמיא התנפל עליו אחד מהקבצנים שם בדיבורים איומים ונוראים, בזיונות שתצילנה אוזניים משמוע.

שתיקה גמורה,

קיבל הכל באהבה, והתפלל אז מעומק ליבו על הילד הירושלמי, והוא אכן נושע. הילד ניצל לחיים טובים, תוך כמה ימים חזר הביתה ילד בריא, וחי מאז שנים ארוכות בבריאות.

ושוב אירע מעשה, והפעם הזכירו לפני הרה"ק את נכדתי הרבי שתק ביתו של רבי גדלי' משה זי"ע שחלתה במחלה קשה. הרבי הלך למקווה וחזר ללא בשורה טובה. הוא יצא גם הפעם לסמטאות שכונת בית ישראל, לחפש בזיונות, אבל איש לא העז לעשות זאת. הכל פנו אליו ביראת כבוד, ביקשו שיברך אותם והתנהגו בפניו בהכנעה ובדרך ארץ. עתה הבין הרבי כי כלו כל הקיצין. על ידי כבוד לא פועלים ישועות, ואכן, נשמתה הטהורה של הנכדה, הילדה הקטנה, עלתה למרום ונטמנה בהר הזיתים. מול עיני רוחי נעמדה אחותי היקרה. שזה כשתים עשרה שנים

ממתניה לילדים, והרופאים אמרו שצריכים ניסים כדי שמישהו יקרא לה 'אמא'.

כאילו שמעתי אותה מתחננת אלי שאמחל ואסלח לאותם שיכורים וחבריהם. כבוד יש לך מספיק מכל הדרשות היפות שלך, אבל בושות כאלה... יכול להיות שזו הזדמנות של פעם בחיים! מכבוד לא רואים ישועות, אבל מבזיונות כן. בבקשה, אחי היקר, אנא סלח להם והתפלל עלינו. מתחת לשמיכת החורף צעק ליבי אל השם. בדמעות שלישי הודעתי כי אני, יעקב ניסן בן אליהו נחמן ושושנה שיחי, מוחל וסולח לכל החבורה כולה, והריני מתחנן אל הבורא יתברך שבזכות זו יושיע את אחותי, נחמה בת שושנה, בזרע של קימא אמן ואמן.

ומרגע לרגע הפכו דמעות הצער לדמעות של שמחה. הודיתי לבורא עולם על שזיכני להיות שליח לישועתם של אחותי וגיס, שיתברכו בזרע של קימא, ואז נתקיים באמת 'משכנס אדר מרבים בשמחה'.

אחרי כמה ימים באתי לבית הורי וסיפרתי את כל הסיפור. הודעתי לאמי שתחי' שעליה להרבות 'במזמור לתודה' על הישועה הגדולה, כי הייתי בטוח שזיכתי לפעול עבורם טובה וברכה.

ואכן, בראש חודש כסליו שנה זו ברוך ה' נולדה לאחותי למזל טוב בת בריאה ושלמה!!! "הודו לו ברכו שמו, כי טוב השם". למען ידעו דור אחרון: בשעה של בזיון יש כוח לכל יהודי ויהודי לפעול גדולות ונצורות כמו גדולי הדור וצדיקי הדור! יש הזדמנויות רבות בבית, בבית כנסת, בשכונה, בשמחות, ובפרט בשעות של לחץ וכדו'. כלל גדול: מבזיונות רואים ישועות!!!

את הסגולה הזאת "שתקתי ונושעתי" הרופאים אינם מכירים. המה באבחונים ובמחקרים, ואנחנו בשם השם אלוקינו נזכיר. (גליון השגחה פרטית מטות מסעי דברים התש"פ)

ספור לשבת

"החדש הזה לכם ראש חֲדָשִׁים" (ב, ב)

הברון ר' שמעון וולף רוטשילד, אחד מבני המשפחה שנודעה בעושרה, התפרסם בזכות מסירותו לכל הקשור במצוות היהדות. מספרים כי בעת שרצה לקיים מצות כתיבת ספר תורה, לא סמך על סופרי הסת"ם שבגרמניה ארצו, שכן הללו לא היו בקיאים בכל חדרי התורה. מה עשה אפוא? הביא מרוסיה סופר סת"ם שנודע בלמדנותו וביראת השמיים שבו, והאיש ישב בביתו של הברון תקופה ממושכת וכתב את ספר התורה בקדושה ובטהרה. סוף סוף נשלמה מלאכת הקודש. ספר התורה היה מוכן, והסופר נכנס אצל הברון כדי לקבל את השכר המגיע לו. "האם כבר קיבלת סכום כל שהוא על החשבון?" שאלו הברון רוטשילד. "כן", השיב הסופר. הוא שלף פנקס מכיסו והחל קורא בקול: "בחודש אפריל קיבלתי כך וכך, בחודש מאי קיבלתי כך וכך, בחודש... אך כאן קטע אותו הברון: "עד כדי כך?!" הרעים בקולו. "האם סופר סת"ם ירא שמיים מונה על פי חודשי הגויים ולא על פי חודשי ישראל או פרשיות השבוע? הגם סופר סת"ם, העוסק כל הימים בכתיבת ספרי תורה, עובר על הנאמר: 'שם אֱלֹהִים אֲחֵרִים לֹא תִזְכְּרוּ לֹא יִשְׁמַע עַל פִּיךָ'?" בדברו נטל הברון רוטשילד את ארנקו ושילם לסופר את שכרו. "ובלכתך קח עימך את כל יריעות ספר התורה שכתבת!" ציווה עליו. (מעשיהם של צדיקים)

בְּדִיחוֹת:

אדם אחד נכנס לחנות בעלי חיים ורצה לרכוש תוכי. בעל החנות הראה לו תוכי ואמר לו: "זה ממש מיוחד \$ 10,000 מחיר מבצע".

"מה מיוחד בו כל כך" שאל האיש. ענה המוכר: "מדובר בתוכי שיודע את התנ"ך בע"פ".

"יפה" אמר האיש, "ומה עם התוכי שלידו?"

"הוא הרבה יותר יקר; \$ 30,000. הוא גם יודע את הש"ס בבלי וירושלמי". "ומה עם התוכי למעלה?" שואל הקונה.

"אה... לזה צריך משכנתא... \$ 200,000!"

"למה מה הוא יודע?" שואל הקונה.

"תראה אדוני", אומר המוכר, "אין לי מושג. אלא ששני התוכים האחרים קוראים לו כבוד הרב"...

•

יהודי וגוי יושבים ליד כנסייה ואוספים כסף. הגויים מהכנסייה נותנים הרבה כסף לגוי ואילו ליהודי הם לא נותנים כלום. עבר שם איזה יהודי ואומר ליהודי הקבצן שאוסף כסף: "למה אתה אוסף כאן כסף? לך לשטיבלאך, ותאסוף שם הרבה כסף!"
איך שהוא גומר לדבר אומר היהודי לגוי הקבצן: "מוישה הוא רוצה ללמד אותנו איך אוספים כסף"...

חִידוֹת:

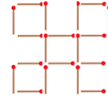
חידת הגיון:

בשעור תפירה גזרה דינה בדים 15 פעמים בסך הכל, ונתרו לה 20 פיסות בד.

כל גזירה בוצעה בפיסת בד אחת בלבד ולא הניבה יותר משני חלקים.

כיצד יתכן הדבר?

פתרון לחידה מהעלון הקודם:

חידת "מי אני":

כשאני מגיע – אני בצורת ריבוע, כשפותחים אותי – אני עגול, וכשחותכים אותי – אני משולש.

מי אני?

•

פתרון ל"מי אני" מהעלון הקודם:

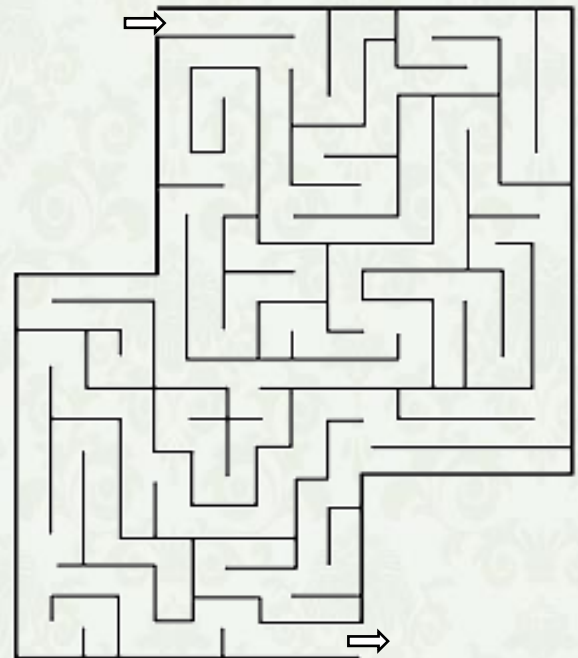
שיא גינס.

תְּמוּנָה:

מְבוּרָ:

פְּתָגְם:

כדי לאמר את
הדבר הרכון בזמן
הרכון – יש לשתוק
בארצות הזמן.

להערות, להנצחות ולקבלת העלון במייל:
elisha5765@gmail.com